

1

ΟΙ ΒΡΟΧΟΣΤΑΛΕΣ, ΟΛΟΕΝΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΧΟΝΤΡΕΣ, έσκαγαν πάνω στο παρμπρίζ μου. Οι υαλοκαθαριστήρες έτριζαν κι εγώ με τα χέρια γαντζωμένα στο τιμόνι ήμουν έτοιμη να καταρρεύσω. Σε λίγο το νερό έπεφτε με τόση δύναμη που από ένστικτο σήκωνα τα πόδια μου για να μη βραχώ. Το μόνο που έμενε ήταν να πάθω κανένα ατύχημα! Μήπως τα στοιχεία της φύσης είχαν αποφασίσει να συμμαχήσουν εναντίον μου; Ε, Νώε! Τι σημαίνει αυτός ο κατακλυσμός;

Για να αποφύγω το βραδινό μποτιλιάρισμα της Παρασκευής, είχα αποφασίσει να κόψω δρόμο. Κι αυτό για να μην μπλέξω στην κυκλοφοριακή συμφόρηση των μεγάλων δρόμων, όπου τα αυτοκίνητα είτε δεν κινούνται καθόλου είτε προχωρούν πολύ αργά. Μάταια τα μάτια μου προσπαθούσαν να διαβάσουν τις πινακίδες, ενώ οι θεοί εκεί ψηλά με περιγελούσαν, θαμπώνοντας τα παράθυρά μου για να κάνουν ακόμα πιο έντονη τη σύγχυσή μου. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το GPS μου αποφάσισε ξαφνικά, μες στη μέση ενός σκοτεινού δάσους, ότι εκείνο κι εγώ δεν θα προχωρούσαμε πια αντάμα. Ένα τεχνολογικό διαζύγιο με άμεσα αποτελέσματα: εγώ πήγαινα κατευθείαν μπροστά κι εκείνο έκοβε βόλτες. Ή πιο σωστά, δεν δούλευε πια!

Οφείλω να πω ότι από κει από όπου ερχόμουν –από την εξορία του Αδάμ δηλαδή– τα GPS ήταν φυσικό να χάνουν τον προσανατολισμό τους. Ήταν μια περιοχή άγνωστη στους χάρτες, όπου το «είμαι

εδώ» σήμαινε «δεν είμαι πουθενά». Κι όμως... Υπήρχε εκείνο το μικρό συγκρότημα επιχειρήσεων, εκείνη η απίθανη συγκέντρωση των ΕΑΣΚ (Εταιρείες με Αρκετά Σπάνια Κερδοφορία), που για το αφεντικό μου αντιπροσώπευαν μια εμπορική δύναμη ικανή να δικαιολογήσει την αποστολή μου. Ίσως υπήρχε και κάποιος λιγότερο λογικός λόγος. Από τότε που μου είχε επιτρέψει να δουλεύω τέσσερις ημέρες την εβδομάδα αντί για πέντε, είχα τη δυσάρεστη εντύπωση ότι με έκανε να πληρώνω αυτή τη χάρη αναθέτοντας σ' εμένα τις αποστολές που δεν ήθελαν οι άλλοι. Κάτι που εξηγούσε γιατί βρισκόμουν μέσα σε ένα ντουλάπι με ρόδες να οργώνω τους δρόμους των μεγάλων παρισινών προαστίων και να ασχολούμαι με ασήμαντα πράγματα...

Έλα, Καμίγ... Μην αναμασάς τα ίδια και τα ίδια, συγκεντρώσου στον δρόμο!

Ξάφνου, ακούστηκε κάτι σαν έκρηξη... Ένας τρομακτικός θόρυβος που έκανε την καρδιά μου να χτυπάει με εκατόν είκοσι παλμούς το λεπτό και με ανάγκασε να στρίψω απότομα το τιμόνι. Το κεφάλι μου χτύπησε πάνω στο παρμπρίζ και όλως περιέργως διαπίστωσα πως –όχι!– η άποψη ότι η ιστορία της ζωής περνάει μπροστά από τα μάτια σου σε δύο δευτερόλεπτα δεν είναι μύθος. Έπειτα από μερικές στιγμές θολούρας, ξαναβρήκα τις αισθήσεις μου και άγγιξα το μέτωπό μου... Δεν φαινόταν να αιμοραγώ. Ένα μεγάλο καρούμπαλο μοναχά. Ένα τσεκάπ αστραπή... Όχι, δεν ένιωθα να πονάω. Περισσότερος ο φόβος παρά το κακό, ευτυχώς!

Βγήκα από το αυτοκίνητο, σκεπάστηκα όπως όπως με το αδιάβροχο μου και πήγα να δω τις ζημιές: ένα λάστιχο σκασμένο και ένα φτερό στραπατσαρισμένο. Τώρα που είχε περάσει η μεγάλη τρομάρα, ο φόβος έδωσε τη θέση του στον θυμό. *Ανάθεμα!* Πώς ήταν δυνατό να συμβούν τόσα στραβά μέσα σε μία ημέρα; Όρμησα στο τηλέφωνό μου σαν να ήταν σωσίβιο. Φυσικά, δεν είχε σήμα! Κάτι τέτοιο βέβαια δεν θα έπρεπε να με εκπλήσσει, η γκαντεμιά μου συνεχιζόταν.

Η ώρα περνούσε. Τίποτα. Κανένας. Ήμουν μόνη, χαμένη μέσα σ' αυτό το έρημο δάσος. Η αγωνία άρχισε να μεγαλώνει, ξεραίνοντας ακόμα πιο πολύ τον ήδη στεγνό λαιμό μου.

Κουνήσου αντί να πανικοβάλλεσαι! Σίγουρα υπάρχουν σπίτια σε τούτη την περιοχή...

Εγκατέλειπα τότε την προστατευτική μου κάλυψη για να αντιμετωπίσω αποφασιστικά τις αντίξοες συνθήκες, εξοπλισμένη με το σωσίβιό μου, όπως άρμοζε.

Ο πόλεμος είναι πόλεμος! Άλλωστε, για να είμαι απολύτως ειλικρινής, δεδομένων των περιστάσεων, η γκλαμουριά μου λίγο με ενδιέφερε...

Ύστερα από δέκα λεπτά που μου φάνηκαν μια αιωνιότητα, έπεσα πάνω στην καγκελόπορτα μιας μονοκατοικίας. Πάτησα το κουδούνι του θυροτηλέφωνα με την ορμή που σχηματίζει κανείς έναν αριθμό έκτακτης ανάγκης.

Ένας άντρας μού απάντησε με φωνή που δεν έκρυβε την ενόχλησή του.

«Ναι; Τι θέλετε;»

«Καλησπέρα, κύριε... Συγγνώμη που σας ενοχλώ, αλλά είχα ένα αυτοκινητικό ατύχημα στο δάσος, πίσω από το σπίτι σας. Το λάστιχό μου έσκασε και το κινητό μου δεν έχει σήμα... Δεν μπορώ να καλέσω σε βοήθ...»

Ο μεταλλικός θόρυβος της καγκελόπορτας που άνοιγε με έκανε να αναπηδήσω. Άραγε το περίλυπο σκυλίσιο βλέμμα μου ή η εμφάνισή μου που θύμιζε ναυαγό είχε πείσει αυτόν τον άνθρωπο, στη μέση του πουθενά, να μου δώσει άσυλο; Δεν είχε σημασία. Γλίστησα μέσα χωρίς πολλά πολλά και ανακάλυψα ένα υπέροχο κτίριο με προσωπικότητα. Περιβαλλόταν από έναν κήπο εξίσου προσεγμένο και περιποιημένο. Ένα πραγματικό διαμάντι χωμένο μέσα στη λάσπη!

2

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΑΛΑ ΦΩΤΙΣΤΗΚΕ κι αμέσως η πόρτα εισόδου, στο τέλος της αλέας, άνοιξε. Μια αντρική σιλουέτα με ωραίο παράστημα κατευθύνθηκε προς το μέρος μου, κάτω από μια τεράστια ομπρέλα. Όταν ο άντρας πλησίασε, παρατήρησα το μακρύ, αρμονικό πρόσωπό του, με τα μάλλον έντονα χαρακτηριστικά. Ένα πρόσωπο από εκείνα που οι ρυτίδες δεν τα ασχημαίνουν. Ένας Σον Κόνερι στη γαλλική εκδοχή του. Παρατήρησα δύο λακκάκια γύρω από ένα στόμα που τονίζονταν από δύο χαρούμενες γωνίες στα χείλη, κάτι που στη φυσιογνωμία του έδινε αίφνης ύφος συμπαθητικό. Ένα ύφος που καλούσε σε διάλογο. Πρέπει να είχε πατήσει τα εξήντα όπως ο παίκτης που στο «κουτσό» φτάνει στο τετράγωνο του τερματισμού με τα πόδια ενωμένα και σε απόλυτη ισορροπία. Τα μάτια του σε ένα ξεπλυμένο γκρι χρώμα έλαμπαν με μια κατεργάρικη λάμψη, όμοια με δυο μπίλιες που μόλις τις γυάλισε ένα πιτσιρίκι. Τα όμορφα ψαρά μαλλιά του ήταν απίστευτα πυκνά για την ηλικία του με μια ελαφριά κλίση προς τα πίσω, ενώ στο μέτωπο έπεφτε μια χαριτωμένη φράντζα. Μια πολύ κοντή γενειάδα, εξίσου ωραία κλαδεμένη με τους κήπους ολόγυρα, πλαισιώνει ένα ιδιαίτερα φροντισμένο στιλ που επεκτεινόταν σε ολόκληρη την παρουσία του.

Με κάλεσε να τον ακολουθήσω στο εσωτερικό του σπιτιού. Εγώ είχα μείνει βουβή και τον περιεργαζόμουν.

«Περάστε! Είστε βρεγμένη μέχρι το κόκαλο!»

«Ευχ... Ευχαριστώ! Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας. Για άλλη μια φορά, ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση...»

«Ούτε συζήτηση. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Ορίστε, καθίστε. Πάω να σας φέρω μια πετσέτα για να σκουπιστείτε λιγάκι.»

Εκείνη τη στιγμή μια κομψή γυναίκα, που υπέθεσα ότι ήταν η σύζυγός του, προχώρησε προς το μέρος μου. Το όμορφο πρόσωπό της συνοφρυώθηκε πάραυτα μόλις με είδε να έχω εισβάλει στο σπιτικό της.

«Όλα καλά, χρυσέ μου;»

«Ναι, ναι, όλα καλά. Η κυρία είχε ένα ατύχημα με το αυτοκίνητο και δεν μπορούσε να πιάσει σήμα μέσα στο δάσος. Θέλει απλώς να τηλεφωνήσει και να συνέλθει λιγάκι.»

«Α, ναι, φυσικά...»

Βλέποντας ότι είχα παγώσει, μου πρότεινε ευγενικά ένα φλιτζάνι τσάι το οποίο δέχτηκα χωρίς παρακαλία.

Ενώ εκείνη εξαφανιζόταν στην κουζίνα, ο σύζυγός της κατέβαινε τα σκαλιά με μια πετσέτα στο χέρι.

«Ευχαριστώ, κύριε, είστε πολύ ευγενικός.»

«Κλοντ. Το όνομά μου είναι Κλοντ.»

«Α... Εμένα με λένε Καμίγ.»

«Ορίστε, Καμίγ. Το τηλέφωνο είναι εκεί, αν θέλετε.»

«Πολύ καλά. Δεν θ' αργήσω.»

«Με την ησυχία σας.»

Προχώρησα προς το τηλέφωνο το οποίο βρισκόταν σε ένα ωραίο έπιπλο από καλοδουλεμένο ξύλο, όπου ήταν θρονιασμένο εκείνο το έργο της σύγχρονης τέχνης. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν σίγουρα γούστο και καλή οικονομική κατάσταση... Τι ανακούφιση που έπεσα πάνω τους – και όχι στο άντρο ενός δράκου που έτρωγε απελπισμένες συζύγους!

Σήκωσα το ακουστικό και πήρα τον αριθμό οδικής βοήθειας που μου είχε δώσει ο ασφαλιστής μου. Επειδή δεν μπορούσα να

δώσω την ακριβή τοποθεσία του αυτοκινήτου μου, πρότεινα να έρθουν πρώτα στο σπίτι των ανθρώπων που με φιλοξενούσαν, με τη σύμφωνη γνώμη τους. Μου ανακοίνωσαν ότι θα βρίσκονταν εδώ σε μία ώρα. Ανάσανα ανακουφισμένη. Τα πράγματα έπαιρναν καλή τροπή.

Ύστερα τηλεφώνησα στο σπίτι. Από διακριτικότητα, ο Κλοντ πήρε τη μασιά και πήγε να ασχοληθεί με τη φωτιά που τριζοβολούσε στην άλλη άκρη του δωματίου. Ύστερα από οχτώ ατέλειωτα χτυπήματα, ο σύζυγός μου σήκωσε το τηλέφωνο. Από τη φωνή του κατάλαβα ότι έπρεπε να τον είχε πάρει ο ύπνος μπροστά σε κάποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα. Παρ' όλα αυτά, δεν φάνηκε ούτε έκπληκτος ούτε ανήσυχος που με άκουγε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που αργούσα να επιστρέψω στο σπίτι. Του εξήγησα τα δυσάρεστα που μου είχαν τύχει. Εκείνος τόνιζε τις φράσεις μου με ήχους οργής και δυσαρεστημένα κροταλίσματα της γλώσσας. Έπειτα μου έθεσε πρακτικά ερωτήματα. Σε πόση ώρα θα έρχονταν να με βοηθήσουν; Πόσο θα στοίχιζε όλο αυτό; Τα νεύρα μου ήταν σε άσχημη κατάσταση και η συμπεριφορά του με έκανε να θέλω να ουρλιάξω στο ακουστικό! Δεν μπορούσε να δείξει λίγη κατανόηση και συμπάθεια έστω για μία φορά; Έκλεισα το τηλέφωνο έξω φρενών, λέγοντάς του ότι θα τα έβγαζα πέρα μόνη μου και να μη με περιμένει για να κοιμηθεί.

Τα χέρια μου έτρεμαν χωρίς να το θέλω και ένιωσα να βουρκώνω. Δεν άκουσα τον Κλοντ που με πλησίασε και το χέρι του στον ώμο μου με έκανε να αναριγίσω.

«Όλα καλά; Αισθάνεστε καλά;» ρώτησε με καλοσυνάτη φωνή, τη φωνή που θα ήθελα ν' ακούσω από τον σύζυγό μου πριν από λίγο.

Χαμήλωσε για να είναι στο ίδιο ύψος με το πρόσωπό μου και επανέλαβε:

«Όλα καλά; Αισθάνεστε καλά;»

Και τότε κάτι επάνω του με έκανε να λυγίσω: τα χείλη μου άρχισαν να τρέμουν και δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου που συνωθούνταν πίσω από τα βλέφαρά μου εδώ και λίγη ώρα... Η μάσκα έπεσε από το πρόσωπό μου και άφησα να ξεφύγουν οι συσσωρευμένες απογοητεύσεις των τελευταίων ωρών, των τελευταίων εβδομάδων, ακόμα και των τελευταίων μηνών...